

ทิวพวอด โครงกระดูก

骷髏幻戲圖

II

ทิวพวอด

โครงกระดูก

ทดลองงาน

ซีจื่อซวี (西子绪) เขียน
qMondae แปล
ทาลี (咖喱) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

every

ทดลองงาน

every

ทดลองงาน

every

ทดลองงาน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

จากที่ต้องเผชิญหน้ากับความไม่รู้ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเองได้พบเจอคืออะไร มาตอนนี้ 'หลินปั้นชยา' ได้สัมผัสอย่างลึกซึ้งซึ่งจนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียกว่า 'วัตถุนอกกรีต' ดีแล้ว ถึงขั้นที่ตัวเขาเองก็ขยับสถานะจากอาชีพธรรมดาๆ จัดการเรื่องศพ ไปวันๆ มาเป็น 'ผู้สังเกตการณ์' ที่คอยจัดการกับพวกวัตถุนอกกรีตเหล่านั้นแล้ว

แม้การทำหน้าที่ผู้สังเกตการณ์จะเสี่ยงอันตรายขนาดที่บางครั้งอาจถึงแก่ชีวิต แต่หลินปั้นชยาก็ยังยินดีที่จะปฏิบัติภารกิจอย่างเต็มที่แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ แต่อีกส่วนนั้นเป็นเพราะเขามี 'ซิงซิงหลัว' เป็นคู่หูนั่นเอง... หากได้ทำงานร่วมกับคนคนนี้ หลินปั้นชยาก็มั่นใจว่าตนเองจะไม่เป็นอะไร

แต่ถึงอย่างนั้น หากจะบอกว่าไม่เป็นอะไรก็คงพูดได้ไม่เต็มปากนัก เมื่อเวลานี้ หลินปั้นชยาและซิงซิงหลัวที่กำลังตามหาทีมของ 'หลี่ซู่' ซึ่งหายตัวไปในที่ราบลุ่มประเทศรัสเซียอย่างเป็นทางการก็มีเหตุให้ต้องแยกจากกันเพื่อเอาชีวิตรอด โดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่าท่ามกลางสถานการณ์ที่ติดอยู่ในพื้นที่ประหลาด ไร้ซึ่งสัญญาณการติดต่อใดๆ เช่นนี้ พวกเขาจะตามหาอีกฝ่ายเจอได้อย่างไร ไหนจะต้องจัดการพเน็กวัตถุนอกกรีตตัวต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาต้องเดินทางมาอยู่ที่แห่งนี้ ซึ่งยังไม่รู้ว่าวัตถุนอกกรีตดังกล่าวนั้น แท้จริงแล้วมีอำนาจอะไรกันแน่อีก...

ร่วมติดตามและเอาใจช่วยเหล่าผู้สังเกตการณ์ไปด้วยกันได้ไม่ว่าพวาดโครงกระดูก ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือเล่มนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* หลี่ชู่

ชายหนุ่มผิวเผือกรูปร่างมารวกับเอลฟ์ในภาพยนตร์ชื่อดัง มักจะแต่งกายมิดชิดเพื่อป้องกันแสงแดดอยู่เสมอ หลี่ชู่เป็นเพื่อนร่วมงานในองค์กรและเป็นเพื่อนของ ช่งชิงหลิว มีสถานะเป็นผู้สังเกตการณ์เช่นเดียวกัน

* หลี่เย่

หนุ่มรัสเซียเจ้าของดวงตาสีเขียว น้ำทะเล เป็นผู้สังเกตการณ์และเป็นคู่หูของหลี่ชู่ สามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างดีเยี่ยม

* เสี่ยวคู

โครงกระดูกน้อย วัดอุปถัมภ์หมายเลข 73920 ซึ่งเป็นวัดถุนอกกริตที่ไม่เป็นอันตรายใดๆ กับมนุษย์ ทั้งยังมีประโยชน์กับอาการป่วยทางจิตบางประเภทอีกด้วย ปัจจุบันเสี่ยวคูเป็นเด็กน้อยในความดูแลของช่งชิงหลิว กับหลินปิ่นชยา และสนิทสนมกันดีกับจี้เล่่อสูย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆ่าตัวตาย การฆาตกรรม
มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 33

ดินแดนแห่งพันธสัญญา (6)

อิริน่าหวอดอดอย่างเกียจคร้าน ครั้นหันไปเห็นเซอร์เก้ที่นั่งหน้าซีด เป็นไก่อัดมอยู่ข้างๆ กองไฟก็กะพริบตาปริบๆ แล้วเอ่ยแถมหัวเราะว่า "สวีสต์ดี ยามค่ำ เซอร์เก้"

"สวีสต์ดียามค่ำ" พอเซอร์เก้ได้ยินเสียงของตัวเอง เขาก็รู้สึกว่ามีคนคลุมเครือ ไม่แจ่มใสอย่างน้ำเสียงปกติ เขาพยายามทำตัวเหมือนไม่มีอะไรแต่กลัมนื้อ บนใบหน้ากลับแข็งที่ออกอย่างไม่อาจควบคุม "หลับสบายดีมั๊ย"

"ก็ไม่เลว" อิริน่ากล่าว "ถึงตาคุณนอนแล้ว"

"คือ...ไม่ได้รู้สึกไม่สบายตรงไหนไซ้มั๊ย" เซอร์เก้ถามเสียงค่อย

"ไม่สบาย? ก็ไม่นะ" อิริน่าไม่คิดว่าตัวเองมีปัญหาอะไรเลย เธอลุกขึ้น จากกระเป่าเป้ "ฉันสบายดี คุณนอนเถอะ"

เซอร์เก้ได้แต่ตอบรับด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ

ถึงปากบอกรว่าจะนอนแต่เขาจะหลับลงได้ยังไง เซอร์เก้เอนตัวลงนอน บนพื้นแล้วหรีตาลง หางตาลอบมองสำรวจอิริน่าที่กำลังนั่งเฝ้ายาม เธอนั่งอยู่ข้างกองไฟคู่หนึ่ง ก่อนจะขยับกายหันหลังให้เซอร์เก้ ต่อมาก็มืดเสียงสวบสาบ คล้ายกำลังดิวงเอาอะไรออกมาจากกระเป่าเป้ตั้งขึ้น วินาทีถัดมาเซอร์เก้ก็ได้ยินเสียงที่ปลุกให้ตื่นตื่นขึ้นเมื่อคืน ตอนนั้นเขาแน่ใจจนไม่รู้จะแน่ใจยังไงแล้วว่ามัน เป็นเสียงเคี้ยวที่ใครได้ฟังก็ต้องขนพองสยองเกล้าจริงๆ

ฟังแล้วเหมือนกำลังเคี้ยวเนื้อสดๆ อยู่ก็มีปาน แถมยังมีเสียงฉีกทั้งอยู่

กลายเป็นด้วยซ้ำ เมื่อเชื่อมโยงกับสมุดบันทึกประจำตัวของอิริน่าแล้วเซอร์ก็ก็
ขลุ่ยกรีดขลุ่ยขึ้นมาทันที เขาจ้องอิริน่าราวกับจ้องมองสัตว์ประหลาดที่บิดเบี้ยว
ไม่กล้าผ่นคลายประสาทสัมผัสเลยแม้แต่เสี้ยว

ครึ่งคืนหลังอิริน่ากำลังกินอะไรสักอย่างอยู่ตลอด กระทั่งฟ้าเริ่มสว่างเธอ
ถึงค่อยๆ หยุดลง เซอร์ก็เอ่ยถามลุกขึ้นนั่งแล้วถามออกไปว่าเธอกินอะไรอยู่กันแน่
แต่ในใจก็ค่อนข้างลังเลไม่เป็นสุข เพราะเขาไม่แน่ใจจริงๆ ว่าหากสิ่งนี้ไม่ใช่
อิริน่า แล้วถ้าตนฉีกหน้ากากเปิดโปงมันเข้า จะมีผลลัพธ์อะไรที่ร้ายแรงกว่านี้
ตามมาหรือไม่

อีกทั้งเขาก็ประเมินไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้อิริน่าเพียงแค่อุบัติคุณกรีด
ปนเปื้อน หรือเธอกลายเป็นสิ่งอื่นตั้งแต่หัวจรดเท้าไปแล้ว

ท่ามกลางเสียงอันน่าสั่นหวั่นนั้น เซอร์ก็ก็ได้ต้อนรับการมาถึงของรุ่งเช้า
ในที่สุด เขาสาบานเลยว่าตนเองไม่เคยเฝ้าคอยให้ฟ้าสว่างมากขนาดนี้มาก่อน
อิริน่าเก็บกระเป๋าลงแล้วกลับมามีท่าทีว่าเร่งตามปกติ เร่งรุดเดินทางไปต่อ
กับเซอร์ก็ แต่คราวนี้เซอร์ก็ตั้งใจที่จะระยะห่างจากเธอลึกน้อย โชคดีที่อิริน่า
ไม่รู้รู้สึกตัวเลย เพียงก้มหน้าย่อตัวไปตามย่างก้าวของเซอร์ก็ ไม่ได้สังเกตเลย
ว่าชายหนุ่มปฏิบัติกับเธอต่างออกไปอย่างไรบ้าง

ทั้งสองเดินทางด้วยบรรยากาศน่าสติแตกเช่นนี้อยู่สามวัน ครั้นเมื่อ
สภาพจิตใจของเซอร์ก็กลับไม่ลงเฝ้าถึงขีดจำกัด เขากลับพบเรื่องอื่นที่ทำให้
สติแตกยิ่งกว่าเดิม...เขาพบว่าห้องของอิริน่าใหญ่ขึ้นแล้ว

ในเวลาเพียงไม่กี่คืนหน้าห้องของเธอที่ยังนับว่าแบนราบอยู่จู่ๆ ก็โตขึ้นมา
ประหนึ่งเป่าลมเข้าไปอย่างไรอย่างนั้น เธอลูบหน้าห้องอย่างเคยชิน ใบหน้า
แดงแต่ยิ้มด้วยรอยยิ้มรักใคร่ของคนเป็นมารดา

"อิริน่า เธอไม่เป็นไรนะ?" เซอร์ก็จำไม่ได้แล้วว่าตนถามคำถามนี้ไปกี่รอบ
เขาถามเป็นการยืนยันกับอิริน่าครั้งแล้วครั้งเล่า การกระทำเช่นนี้แทนที่จะบอกว่า
อยากได้คำตอบจากเธอ ไม่สู้บอกว่าอยากหลอกตัวเองมากกว่า

ที่ว่าคำตอบของอิริน่าไม่มีอะไรต่างไปจากก่อนหน้านี้เลย เธอยกยิ้มมอง
เซอร์ก็แล้วกล่าวว่า "ฉันไม่เป็นไร โอเคดี เซอร์ก็ คุณไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก"

เซอร์เก้เอย์ "ห้องเธอ...เหมือนจะใหญ่...ขึ้นมาก"

อิริน่าไม่มีอะไรเลยแม้แต่บ่อย เธอเอ่ยแกมหัวเราะ "ฉันบอกคุณไปแล้ว ไม่ใช่หรอกว่าฉันห้อง ห้องของคนห้องจะใหญ่ขึ้นก็เป็นเรื่องปกติ" เธอลูบหน้าห้องตนเองพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติจนดูเหมือนว่าเป็นเซอร์เก้เองที่ถามอะไรแปลกๆ ออกมา

จะไปปกติได้ยังไง เซอร์เก้คิดอย่างมึนงง

หรือจะบอกว่าในโลกที่ไม่ปกตินี้คนไม่ปกติอย่างเธอต่างหากที่ปกติ? กลับกันตัวเขากลายเป็นสิ่งแปลกปลอมอย่างนั้นหรือ พื้นที่ที่ความคิดเช่นนี้ ผุดขึ้นมาในสมอง เขาก็พยายามสะกดมันไว้ด้วยสติสัมปชัญญะ เขารู้ว่าความคิดเช่นนี้อันตรายอย่างยิ่ง เพียงก้าวเข้าสู่หลุมพรางของตรรกะนี้ เขาก็อาจจะได้เป็นอิริน่าคนต่อไป

ดูจากแผนที่แล้ว ระยะห่างระหว่างจุดที่เขาอยู่กับริมแม่น้ำไม่ถือว่าไกลกันมาก แต่เขาก็ไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าจะหากตนมุ่งหน้าไปด้วยความเชื่อซ้่าเช่นนี้ อีกนานแค่ไหนกว่าจะไปถึง และในการเดินทางที่เหลือจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรอย่างอื่นกับอิริน่าอีกหรือเปล่า

การไม่ได้นอนอย่างสงบใใจมาหลายวันทำให้สภาพจิตใจของเซอร์เก้ทั้งตึง แต่เขายังคงพยายามยั้งหยุดต่อไป ถึงขั้นลองใช้ความเจ็บปวดปลุกตัวเองให้ตื่นตัวด้วยซ้ำ สิ่งเดียวที่เป็นเรื่องน่าปิติยินดีคืออิริน่าคล้ายจะไม่มีความคิดปกติอย่างอื่น...เว้นเสียก็แต่หน้าห้องที่ใหญ่โตขึ้นทุกทีๆ

ในเวลาไม่กี่วันเธอก็เหมือนคนที่ตั้งครรภมาแปดเดือน แขนขาเล็กบางกับหน้าห้องที่โตเกินจริงดูขัดแย้งกันชอบกล เซอร์เก้เคยเห็นผู้ประสบภัยที่เสียชีวิตด้วยความแค้นแค้นเหล่านั้นมาก่อน พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนมีห้องปูดูนูนไต่ยนิมาว่าสิ่งที่อยู่ในห้องคือดินโคลนที่ไม่สามารถย่อยได้

และดูจากภายนอก อิริน่าก็เหมือนคนเหล่านั้นมากขึ้นเรื่อยๆ

คืนนี้เป็นคืนที่เสียสงบอีกคืนหนึ่ง ด้วยความอ่อนล้าที่สะสมเซอร์เก้จึงผลอจมุมสุนิหราไปอย่างไม่อาจควบคุม เมื่อเขาสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้งแล้วมองดูรอบทิศอย่างมึนงง ก็พบว่าอิริน่าที่เดิมที่ควรนั่งอยู่ข้างกองไฟหายตัวไป

อย่างไร้ร่องรอย

"อิริน่า...อิริน่า?" แม้เธอจะห่างไกลจากขอบเขตของคำวาปกติแล้ว แต่ เซอร์เก้ก็ยังคงเรียกชื่อเธอ เขาสังเกตเห็นว่าแม้ตัวอิริน่าจะไม่อยู่ แต่กระเป่าเบบี๋ สีส้มพู่ใบใหญ่ของเธอยังคงวางอยู่ที่เดิม

สายตาของเซอร์เก้หยุดอยู่ที่กระเป่าใบนั้น

ยามปกติอิริน่าดูแลรักษากระเป่าใบนี้เป็นอย่างดีไม่ยอมให้เขาได้เฉียดใกล้เลย แต่ตอนนี้เธอลับหายไป นี่คล้ายจะเป็นโอกาสอันดีที่สุดที่จะเปิดเผยความลับ กระเป่าเบบี๋ตรงหน้าเป็นราวกับกล่องแพนโดรา มันดึงดูดเซอร์เก้ผู้อารมณ์อ่อนไหวมากอย่างต่อเนื่อง

เขาเสียวริมฝีปาก สุดท้ายก็ไม่อาจต้านทานแรงยั่วยู่ได้ เขาเยื้องย่างไป ตรงหน้ากระเป่าเบบี๋แล้วรอดูชิปออกเบาๆ

เสียง 'ครืด' ดังขึ้น ชิปกระเป่าถูกรูดออกจนสุด ช่องกระเป่ามีดมิดเปิดออก เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน

เซอร์เก้ได้กลิ่นความเสียดไสยขึ้นมา เขามองเห็นไม่ชัดนักจึงอ้ากระเป่า ออกอีกเล็กน้อย พยายามมองสิ่งที่อยู่ด้านในให้ชัดเจน

ด้วยแสงวูบวาบของกองไฟในที่สุดเขาก็ทำตามเป้าหมายสำเร็จ ได้มองเห็น สิ่งที่อยู่ด้านในแล้ว และในชั่วพริบตาที่ได้เห็นมันชัดเจน เซอร์เก้ก็ผงะถอยหลังไป หลายก้าวก่อนจะอาเจียนออกมาทันที น้ำตาเอ่อทะลักเข้าตา เขาไม่สามารถควบคุมปฏิกิริยาตอบสนองของร่างกายได้เลย นั่นเป็นศพของคนคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าเสียชีวิตไปนานแค่ไหนแล้ว ผิวกายถูกกัดและจนเห็นกระดูกขาวโพลน ทว่านี่ไม่ใช่สาเหตุที่เซอร์เก้อาเจียนออกมา แต่เป็นเพราะใบหน้าของศพนี้ยังคงสมบูรณ์ไร้ตำหนิ...เป็นใบหน้าของคนที่อยู่ข้างกายเขาในตอนเช้า...อิริน่า

"อุ๊บ...แหวะ..." เซอร์เก้ขาอ่อนเปลี้ย เขาล้มลงกับพื้น แทบจะอ้วกเอา สิ่งที่อยู่ในกระเปาะของตนออกมาทั้งหมด เขาคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ทำไมอิริน่าถึงอยู่ในกระเป่าได้ ในวินาทีนี้ตรรกะทั้งหมดที่เคยมีล้วนไม่ถูกต้อง เขารู้สึกว่าสภาพจิตใจของตนกำลังตั้งดังอย่างรุนแรง เมื่อตะเถี่ยกตะกายลุกขึ้น จากพื้นได้ ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ถึงขั้นบิดเบี้ยวผิดรูปไปชั่วขณะ เซอร์เก้

ไม่อยากเห็นกระเป๋ายาใบนั้นอีกต่อไป เขาหันหลังจากมา เดินโซซัดโซเซเข้าไปในป่าอันมืดมิด เขาไม่รู้ว่าตนต้องไปที่ไหน คิดเพียงอยากหนีออกจากที่นี่ให้เร็วขึ้น หนีไปจากกระเป๋าสีชมพูน่าสยดสยองใบนั้นให้เร็วขึ้นกว่านี้

เซอร์เกิดลาเข้าป่ารกที่ด้านหลังไปด้วยสติอันเลือนราง กระทั่งรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งเขาก็ออกห่างจากกองไฟนั้นระยะหนึ่งแล้ว เขายังคงรู้สึกอยากอ้วกอยู่แต่ก็อ้วกจนไม่มีอะไรให้ออกมาแล้ว น้ำตาไหลรินไปตามแก้มอย่างหยุดไม่อยู่ ส่งเสียงสะอึกสะอื้นออกมาแผ่วเบา ในเสียงเจ็อบไปด้วยความหวาดกลัว แต่มากกว่านั้นคือความเศร้าโศก

อิริน่าตายแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย คนที่อยู่ข้างๆ เขาหลายวันมานี้คือ สัตว์ประหลาดที่ไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไร ทว่าทำไมสัตว์ประหลาดตัวนี้ถึงกินศพของอิริน่าแต่ไม่ลงมือกับเขาเลย เซอร์เก็บพุงกับต้นไม้ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายครุ่นคิดตรិตรอง เขาขีดน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุดเจี๊ยบๆ สะอื้นให้อย่างคุมไม่อยู่

ไม่รู้ใช้เวลาไปนานแค่ไหนหนกว่าเซอร์เก้จะดึงจิตใจตัวเองออกมาจากความรู้สึกสิ้นหวังนี้ได้อย่างยากลำบาก เขาหันหลังหมายจะกลับไปทีกองไฟอีกครั้ง ทว่าในตอนที่กำลังเดินกลับไปนั่นเอง เขาพลันได้ยินเสียงร้องไห้และกรี๊ดร้องของอิรินาดังมาจากที่ไม่ไกล เซอร์เก้ได้ยินเสียงก็มั่งะ เขามองไปทางต้นเสียง ตรงนั้นมีตสนิท มองอะไรไม่เห็นเลย

อิริน่ากำลังร้องไห้? ทำไมเธอต้องร้องไห้กัน เธอตายไปแล้วไม่ใช่หรือ เซอร์เก้ใจลอยเล็กน้อย ตามหลักแล้วตัวเลือกที่ดีที่สุดของเขาตอนนี้ควรจะเป็นการกลับไปทีกองกองไฟอย่างเจี๊ยบๆ แล้วทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ความทุกข์ใจที่มีต่อการตายของอิริน่ากลับทำให้เขาเคลื่อนฝีเท้ามุ่งไปทางเสียงนั้นซ้ำๆ

เสียงร้องไห้ให้ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ภายใตแสงจันทร์มืดสลัวในที่สุดเซอร์เก้ก็หาต้นตอของเสียงเจอ เขาเห็นหญิงท้องโตคนหนึ่งพุงลงกับพื้น กุมท้องพลากร้องไห้อย่างสิ้นหวังราวกับเด็กในท้องกำลังจะคลอดออกมาเดี๋ยวนี้...

"ลูก...ลูกของฉัน..." อิริน่าร้องออกมาแบบนั้น ท่วงทำนองของเสียงอ้างว้างสิ้นหวัง แม้เซอร์เก้จะเห็นหน้าเธอไม่ชัด แต่เขาก็รับรู้ได้ว่าอิริน่าในตอนนี้

ต้องนำตานองหน้าอยู่แน่นอน

"ลูกของฉัน พวกเราต้องออกไปให้ได้...ออกไปให้ได้..." เธอกี๊ดร้องราวกับสัตว์ประหลาดน่ากลัวตัวหนึ่งที่ถูกกักขังอยู่ในร่างมนุษย์ ร้องโหยหวนไม่หยุด "แต่ฉันหิวมากเลย หิวจังเลย หิวจัง...ฉันอยากกิน ฉันอยากกินน..." เสียงแผดร้องค่อยๆ บิดเบี้ยวขึ้นทีละนิดราวกับเสียงคำราม เซอร์เก้ได้ยินก็ขนลุกเกรียว

แต่สิ่งที่น่าสยงที่สุดเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น ในเสียงร้องสะอื้นไห้ของเธอ เซอร์เก้ได้ยินเสียงเหมือนผ้าไหมฉีกขาด วินาทีต่อมาเขาก็ตระหนักได้ว่าเสียงนี้คืออะไร

หน้าท้องนูนของอิริน่ามีมือคู่หนึ่งแหวกออกมาจากด้านใน เริ่มด้วยข้อมือ ข้อศอก และสุดท้ายก็เป็นลำตัว...ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมยาวเพื่อยโผล่ออกมาจากท้องของอิริน่า แล้วพยายามดีดดินราวกับเพิ่งหลุดออกมาจากร่างของแม่อย่างไรร่างนั้น มันโผล่ออกมาทีละนิดๆ อย่างยากลำบาก... นั่นคือผู้หญิงคนหนึ่ง ใบหน้าเหมือนกันกับอิริน่า สีหน้าเฉกเช่นเดียวกับอิริน่า ในวินาทีที่เธอถือกำเนิดเสียงร้องโหยหวนอย่างผู้หญิงท้องแก่ของอิริน่าก็หยุดลงราวกับสิ้นใจไปแล้ว

หล่อนเริ่มหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข ตั้งแต่คลอดออกมาบนตัวก็สวมเสื้อผ้าเหมือนอิริน่าทุกกระเบียดนิ้ว ไม่สิ...พวกเธอแทบจะเป็นคนเดียวกันอยู่แล้ว เจ้าหล่อนมองศพไร้ลมหายใจด้านล่างที่เหมือนกับตนเองไม่มีผิดเพี้ยนส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างนำตกตะลึงก่อนกล่าวว่า "เยี่ยมไปเลย มีของให้กินแล้ว...เยี่ยมไปเลย มีของให้กินแล้ว..." เธอก้มหน้าลง ลูบท้องตัวเองด้วยความอ่อนโยน และพึมพำกับมันอย่างนุ่มนวล "ลูกรัก พวกเราไม่ต้องตายแล้ว พวกเราจะไม่เป็นอะไร แม้จะคลอดลูกออกมาอย่างปลอดภัย แล้วพวกเราก็จะมีอาหารเยอะแยะ..."

เมื่อเซอร์เก้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ก็แทบจะกลายเป็นรูปปั้นแข็งที่ออยู่กับที่ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ขยับไม่ได้เลยสักกระพริบ

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน ในที่สุดอิริน่าก็หมอบลงกอดกินศพตัวเองอย่างอิมหนาสำราญ สีหน้าเธอดูตื่นเต้น จากนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหว เซอร์เก้ที่มองอยู่

ข้างๆ ไม่กล้าเปล่งเสียงและไม่กล้าขยับเขยื้อน เขาเห็นอิริน่าก้มลง ลากศพที่
ละเทะนั่นไปยังทิศที่มีกองไฟ ศพที่ปกติควรจะหนักมากเธอกลับลากได้อย่าง
สบายๆ ใบหน้าประดับรอยยิ้มพึงใจ ลากศพตัวเองไปข้างกองไฟทั้งอย่างนี้
ที่ละนิดๆ

แน่นอนว่าอิริน่าย่อมสังเกตเห็นว่าเซอร์เก้ที่ควรจะนอนอยู่ข้างกองไฟ
หายตัวไปแล้ว แต่เธอก็ไม่คิดสนใจ เพียงรอดชีพกระเป๋าสีชมพูของตัวเอง
ก่อนผีนัยต์ศพใส่กระเป๋าสีดำโดยการจัดวางท่าทางที่ดูน่าเหลือเชื่อ แสงจากเปลวไฟ
สาดส่องใบหน้าอย่างชัดเจนยิ่งกว่าอะไร บนนั้นประดับสีหน้าพอใจ ทว่ารอยยิ้ม
เช่นนี้ช่างขัดกับทุกการกระทำอย่างน่าประหลาด น่าสยดสยองชนิดที่ไม่อาจ
หาสิ่งใดเปรียบ

อิริน่าเพิ่มพื้นเล็กน้อยทำให้กองไฟนี้ดูโชนยิ่งกว่าเดิม สีหน้าพอกพอกใจ
ไม่หายไปจากใบหน้าของเธอเลยแม้แต่วันทีเดียว ในที่สุดความมหัศจรรย์พันลึก
ทุกอย่างก็สิ้นสุดลงตรงนี้

เซอร์เก้ยกมือลูบใบหน้านักๆ หนึ่งที่ บังคับให้ตัวเองประคองสติไว้
แต่ทั้งสรรพางค์กายเขากลับหนาวเยือกอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อก้าวเท้าเดินก็พบว่า
ร่างกายของตนกำลังสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุม

คำคืนกลับมาเจียบสงบอีกครั้ง อิริน่ายังคงเป็นหญิงสาววัยรุ่นหน้าตา
สะสวยคนนั้น เธอไม่ร้องหิวและท้องก็ไม่ได้หนุนขึ้นเหมือนก่อนหน้านี้

แต่เซอร์เก้ไม่สามารถหลุดตัวเองได้อีกต่อไปแล้ว

เขาเดินออกมาจากพุ่มไม้ คิว่าเป็นลูกของมาซึ้นลากล้อง

"เซอร์เก้?" อิริน่าเห็นเขาแล้วรอยยิ้มบนหน้ายังคงเดิมไม่แปรเปลี่ยน

เซอร์เก้กดเสียงต่ำเรียกชื่อเธอ "อิริน่า"

"มีอะไรเธอ?" อิริน่าเอียงหัว ท่าทางใส่ชื่อไร้เดียงสา "ทำไมคุณทำหน้าที่
อย่างนั้นล่ะ"

"ไม่ แก่ไม่ใช่อิริน่า แก่เป็นตัวอะไรกันแน่?!"

"ฉันอิริน่าไง" อิริน่าลุกขึ้นยืน มองเซอร์เก้อย่างหวาดกลัว

สีหน้าหวาดกลัวบนใบหน้าเธอสมจริงถึงเพียงนี้ ไม่ว่าใครก็คงคิดไม่ถึงว่า

เธอไม่ใช่มนุษย์ หากไม่ใช่เพราะเซอร์ก็เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยตาตัวเองแล้ว เขาก็คงไม่คิดแบบนี้เหมือนกัน

"แกไม่ใช่อิริน่า" เซอร์ก็เอ่ยอย่างมีนัย "อิริน่าตายไปแล้ว"

สิ้นคำพูดนี้ก็ตามมาด้วยเสียงปิ่น อิริน่าก็มอมองหน้าอกของตัวเอง ด้วยสีหน้าไม่ยอมยกมือ ตรงนั้นเป็นรูกลวงขนาดใหญ่แต่กลับไม่มีเลือดสดย ไหลออกมาเลย จากนั้นของเหลวสีดำก็ไหลทะลักออกมาจากตัวเธออย่างต่อเนื่องและส่งเสียงกรีดร้องหวีดแหลม ร่างกายของเธอเริ่มละลายราวกับเทียนไขบนไฟ เวลาเพียงพริบตาาก็กลายเป็นกองดินโคลนสีดำ หลอมรวมไปกับพื้นดินใต้เท้าเซอร์ก็

ตั้งแต่นั้นก็เป็นจนถึงตอนที่ร่างสลายไป สีหน้าของอิริน่าค่อยๆ กลับมาสงบนิ่ง ในแววตาของเธอฉายแววโศกสลด เซอร์ก็คิดว่าเธอจะพูดอะไรออกมา ทว่าตรวจจนกระทั่งสลายหายไปแล้วเธอก็ไม่ปริปากเอ่ยอะไรเลยสักอย่าง

เซอร์ก็มือไม้อ่อนจนปิ่นลูกของในมือร่วงลงไปพื้น หัวเข่าทั้งสองข้างทรุดลง เขาร้องออกมาราวกับสัตว์ป่า เสมือนจะร้องจนกว่าน้ำตาทั้งชีวิตของตัวเองจะเหือดแห้งไป

กว่าเขาจะหยุดร้องให้ท้องฟ้าก็สว่างแล้ว กองไฟที่ก่อไว้ก็มอดลง ราวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนล้วนเป็นเพียงความฝันอันสยดสยอง

เซอร์ก็ลุกขึ้นจากพื้น ขยับเข้าไปรูดซิปปิดกระเป๋าสตางค์ออกมาเปิดดูอีกครั้ง เขายังคงเห็นศพของอิริน่าอยู่ด้านในนั้น

ศพของเธอมีสีหน้าสงบนิ่ง เซอร์ก็เช็ดตาตัวเอง ใช้ปิ่นลูกของในมือเป็นเครื่องมือขูดหลุมศพเล็กๆ ให้อิริน่าบนพื้นดินอ่อนนุ่ม จากนั้นเขาก็ฝังเธอลงไปอย่างระมัดระวังก่อนทำสัญลักษณ์ไว้ด้านบน เขายังต้องมุ่งหน้าต่อไป บางทีอีกไม่นานเขาก็อาจตายไปด้วยสาเหตุพิสดารเช่นกัน แต่หากเขายังมีโอกาสกลับมาที่นี่ เขาจะพาอิริน่ากลับไปด้วยแน่นอน ต่อให้เธอในตอนนั้นจะเนาเปื่อยจนเหลือแต่กระดูกไปแล้ว เขาก็ต้องพาเธอออกไปจากที่แห่งนี้ให้ได้

หลังทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เซอร์ก็ก็ออกเดินทางอีกครั้ง จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงพลบค่ำ เสียงสายน้ำก็ดังเข้าไสถบประสาทของเขา

เสียงนั้นทำให้สภาพจิตใจที่ใกล้จะพังทลายได้รับการเยียวยา เขาเริ่มออกวิ่ง
แทบจะพุ่งไปยังริมแม่น้ำด้วยความเร็วที่มากที่สุดในชีวิต

เมื่อสายน้ำไหลสะอาดปรากฏแก่สายตาเซอร์ก็กระอักกระอื้นขึ้นมา เขา
แทบไม่สนใจอะไรแล้ว ใช้มือคว้าน้ำไหลสะอาดชะล้างใบหน้าตัวเองที่ด้านขวา
ไปแล้วอย่างแรง

เขาถอนหายใจอย่างโล่งอก ทิ้งตัวลงนั่งริมฝั่งแม่น้ำ เหมือนมองสายน้ำ
ที่ไหลเชี่ยวข้างกาย ในที่สุดความสงบเงียบในใจอย่างที่เขาไม่ได้มีมานาน
ก็กลับมา

คืนนี้เซอร์ก็ตัดสินใจค้างแรมที่ริมแม่น้ำ

เมื่อเขาเย็นย่นสถานที่สำหรับตั้งค่ายแล้ว ก็ตั้งใจจะไปหาฟืนสำหรับ
ก่อไฟแถวๆ นี้ เพียงแต่เดินไปได้ไม่ไกลเขาก็เห็นเปลวไฟส่องสว่างอยู่ใกล้ๆ
บริเวณริมแม่น้ำ คล้ายเป็นร่องรอยกิจกรรมของมนุษย์ หากเป็นก่อนหน้านี้
เซอร์ก็คงกล้าเข้าไปอย่างตื่นเต้นดีใจทันที แต่เมื่อประสบกับเรื่องของอิรินามา
ไม่นานเขาก็ไม่กล้าเข้าไปตรงๆ ได้แต่มองสำรวจอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวัง
แทน

เปลวไฟนั้นเป็นกองไฟที่เพิ่งก่อขึ้น ข้างกองไฟมีคนสองคนเดินไปมา
เซอร์ก็มองจากที่ไกลๆ ก็พบว่าเป็นใบหน้าของคนเอเชีย หนึ่งในนั้นเป็น
คนในทีมของเขา อีกคนเขาไม่รู้จัก ทั้งสองนั่งล้อมกองไฟคล้ายกำลังกินอะไร
บางอย่างอยู่ จากกลิ่นหอมเข้มข้นที่แผ่กระจายออกมาดูเหมือนว่าจะเป็นเนื้อ
และเพียงแค่นี้ก็คิดถึงเนื้อ เซอร์ก็รู้สึกไม่สบายกระเพาะเล็กน้อย

หลินปั้นชยากำลังกินเนื้ออยู่จริงๆ แต่เนื้อที่เขากินเป็นเนื้อธรรมดาทั่วไป
และเพิ่งจับมาจากแม่น้ำข้างๆ นี้เอง เขากับหลี่ซุ่ยอยู่ริมแม่น้ำมาสามวันแล้ว
แต่ก็ยังไม่เห็นสมาชิกในทีมโผล่มาเลย พวกเขาว่า "ไม่มีอะไรทำ จึงจับปลา
ในแม่น้ำมาหมายจะกินให้อิ่มหน้า หลินปั้นชยาเป็นคนลงน้ำไปจับปลาเอง
เขาเกิดในหมู่บ้านริมแม่น้ำจึงมีทักษะการว่ายน้ำดีเยี่ยม เขาชอบลงไปจับปลา
ในแม่น้ำตั้งแต่เด็กๆ แต่เรื่องเดียวที่เขากังวลก็คือปลาของที่นี่จะกินได้หรือไม่
"น่าจะกินได้นะ" หลี่ซุ่ยวิเคราะห์เช่นนี้ "เสบียงของพวกเราเหลือน้อยแล้ว

ยังงี้ก็จำเป็นต้องหาแหล่งอาหารอย่างอื่น ไม่อย่างนั้นคงหิวตายอยู่ที่นี้ ผมยอมเป็นบ้าดีกว่าหิวตายไปอย่างน่าอนาถ"

หลินปั้นชยาเห็นด้วยกับคำพูดของเขา อาจเป็นเพราะตอนเด็กเขามักได้กินไม่อิ่มท้อง ดังนั้นจึงไม่ชอบความรู้สึกตอนหิวจัดเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เมื่อทั้งสองคนตกลงกันได้แล้วหลินปั้นชยาก็ลงน้ำไปไม่นานก็จับปลาตัวอ้วนได้สองสามตัว

หลี่ชู่ล้วงเอาเครื่องปรุงจำนวนไม่น้อยออกมาจากกระเป๋าเป็นอย่างดีใจ ปรุงรสปลาเล็กน้อย ทาน้ำมันแล้วเสียบไม้ย่าง

หลินปั้นชยาที่กำลังผิงไฟตากเสื้อผ้าตัวเองอยู่ข้างๆ กองไฟเอื่อยอย่างแปลกใจ "ทำไมคุณถึงพกเครื่องปรุงติดตัวมาด้วยล่ะ" แม้เขามักจะพูดล้อเล่นว่าตนมาเที่ยวแต่เขาก็ไม่ได้ผอนคลายถึงขั้นนี้

"จากประสบการณ์ล้วนๆ" หลี่ชู่ถอนหายใจ หลังจากพามีตเขาก็ถอดผ้าปิดปากและแฉกกันแดดออก แสงจากกองไฟส่องกระทบผิวขาวจัดของเขา จนทั้งร่างราวกับส่องแสงเจิดจ้า เขายิ้มอย่างอ่อนโยนเอ่ยว่า "ที่นี่ใหญ่เกินไปแล้วยังเป็นทุ่งรกร้างอีก ใครจะรู้ว่าเสบียงที่มีจะประคองประคองอยู่ได้กี่วัน ถ้าไม่เหลือแล้วก็ต้องกินอย่างอื่น ต่อให้ต้องขูดรากต้นไม้มาก็เถอะ แต่แค่เราเติมเกลือไปนิดหน่อยก็อร่อยกว่าเดิมแล้วนี่"

หลินปั้นชยาคิดแล้วก็เห็นด้วย

"ตัวใหญ่นี้ผมให้คุณ" หลี่ชู่กล่าว "ผมกินน้อย กินตัวนี้ก็พอแล้ว"

หลินปั้นชยาอยากเอ่ยตอบไปตามมารยาท แต่เมื่อจ้องลายบนตัวปลาแล้วกลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง เขาปิดปาก รีบวิ่งเข้าไปในป่าแล้วอ้วกออกมาอย่างเกินจริง

"เอ๊ะ? หลินปั้นชยา? คุณไม่เป็นไรนะ??" หลี่ชู่ตกใจกับการตอบสนองของเขา "เป็นอะไรไปนะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า"

หลินปั้นชยาอาเจียนอยู่ครู่หนึ่งก่อนหันกลับมา "เห็นปลาแล้วรู้สึกคลื่นได้นิดหน่อย อู๊ป..."

"หา? คลื่นได้?" หลี่ชู่ชำเลืองมองปลาอย่างบนมือของตัวเอง ตอนนี้น้ำมันย่างไฟกำลังดี น้ำมันชุ่มฉ่ำเหลืองเกรียม เครื่องเทศและเกลือที่โรยลงไป

ส่งกลิ่นหอมเข้มข้น เมื่อเทียบกับอาหารอย่างอื่นที่กินมาตลอดหลายวันนี้ มันดีกว่ามาก เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่ามีตรงไหนน่าคลื่นเหียน

หลินปั้นชย่าจับต้นไม้ไว้พลางเอ่ยอย่างยากลำบาก "เปล่า...แต่เนื้ถึงตอนที่เข้าไปในหมู่บ้านนั้นเมื่อเดือนก่อน ผมลงน้ำไปแล้วเจอปลาอัลลิเกเตอร์ตัวหนึ่ง..." ทันทีที่เขาพูดจบก็อาเจียนไปอีกสองรอบ "แล้วก็เนื้อเนื้ที่อยู่ด้านข้างปลาอัลลิเกเตอร์นั้น..."

หลี่ชู่หนึ่งเงี้ยวไปครู่หนึ่ง ใบหน้าซีบซีจนอย่างยิ่ง สุดท้ายก็เดินเข้ามาส่งขวดน้ำให้เป็นการบอกให้เขาล้างปากและกล่าวว่า "คุณน้้เหมาะกับอาชีพนี้จริงๆ"

หลินปั้นชย่าอาเจียนจนตาพร่าไปด้วยน้ำตา สูดจุกแล้วเอ่ย "คุณกินปลาไปเถอะ ตอนน้้ผมไม่ยอมเห็นเนื้อเลย"

หลี่ชู่ตอบว่า "โอเคๆ แต่คุณเลือกไม่กินเองนะ จะไปบอกซ่งซิงหลั้วว่าผมแกล้งคุณไม่ได้ละ"

หลินปั้นชย่ากล่าวว่าแน่นอนอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ สุดท้ายเหตุการณ์ก็กลายเป็นหลี่ชู่กินปลาอย่างด้วยความเอิร์ดอ่วย ส่วนหลินปั้นชย่ากินบิสกิตด้วยความขมขื่น

ขณะที่ทั้งสองกำลังกินมือเย็นกันอย่างสบายอารมณ์ จู่ๆ หลี่ชู่ก็ชะงัก แล้วหันไปมองป่าที่บด้านหลั้ว

"มีอะไรเหอะ" หลินปั้นชย่าเห็นสีหน้าเขาแปลกไปก็ระแวงระวังขึ้นมาทันที

"ในป่าเหมือนจะมีคน" หลี่ชู่กล่าว

หลินปั้นชย่าอึ้งไป ขณะกำลังจะลุกขึ้นก็ถูกหลี่ชู่กดไหล่ไว้และกระซิบบอกว่า "อย่าเพิ่งขยับ รอดูก่อนว่าเขาจะทำอะไร" ขณะที่กล่าวหลี่ชู่ก็ล้วงปืนพกในกระเป๋ากางเกงออกมา ขึ้นล้ากล้งปืนอย่างเงี้ยวเงี้ยว

บรรยากาศน้้งั้นไปราวๆ สองสามนาที แล้วเสียงก้าวเดินสวบสวบก็ดังขึ้นมาจากในป่า หลินปั้นชย่าหันไปก็เห็นใบหน้าที่คุ้นเคย เป็นหนึ่งในคนรัศเซียที่พลัดหลงกับทีมซึ่งมีชื่อว่าเซอร์เก้นเอง

"รู้จักหรือ" หลี่ซู่เหลือบมองหลินปั้นชยา

"รู้จัก" หลินปั้นชยาเอ่ยตามตรง "แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นคนจริงๆ หรือเปล่า"

"คุณไม่สนิทกับเขาใช่ไหม" หลี่ซู่ถาม

"ไม่สนิท" หลินปั้นชยากล่าว "ยังไม่เคยคุยกันสักประโยคเลย"

"ดูจากท่าทางเขาแล้วน่าจะเป็นคนจริงๆ" หลี่ซู่ตรึงคิ้วหนึ่งคล้ายกำลังกลั่นกรองอะไรบางอย่าง สุดท้ายก็ลุกขึ้น ตะโกนไปทางเขาด้วยภาษารัสเซียสองสามประโยค

ในทีแรกหลินปั้นชยายังกังวลอยู่ว่าจะสื่อสารกันไม่ได้ คิดไม่ถึงเลยว่า หลี่ซู่จะรู้ภาษารัสเซีย

เซอร์เก้เดินมุ่งไป นับว่าตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เขารู้ดีว่าลำพังตัวเองคนเดียวยอมไม่สามารถออกไปจากที่นี่ได้ ทางเลือกที่ดีที่สุดคือหาผู้สังเกตรณไว้คนหนึ่งถึงจะรับรองความปลอดภัยในชีวิตตัวเองได้ ดังนั้นเมื่อซังน้ำหนักซ้ำแล้วซ้ำอีกเขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไปที่กองไฟ เพียงแต่จับปืนลูกซองในมือแน่นลงความเห็นในใจว่าหากได้กลิ่นตุๆ ตนก็จะลั่นไกเป็นทันที

ไม่นึกเลยว่าคนช่างๆ นายหลินนั้นจะพูดภาษารัสเซียได้ อีกฝ่ายลุกขึ้นตะโกนมาทางเขา ถามว่าเขาเป็นคนที่พลัดหลงไปหรือเปล่า

เซอร์เก้เอ่ย "ใช่ ผมพลัดหลงไป" เขามองหลินปั้นชยาก็อพบกับสีหน้าเลลอลลา เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจภาษารัสเซียเลยสักนิด ในใจจึงกังวลเล็กน้อย

"คุณเรียกผมว่าหลี่ก็พอ" หลี่ซู่กล่าว "อย่าเพิ่งเข้ามา...ผมจำเป็นต้องยืนยันตัวตนของคุณก่อน"

เซอร์เก้ชะงักฝีเท้า

"คุณมาจากไหน ระหว่างทางเจออะไรหรือเปล่า" หลี่ซู่เอ่ยถาม "คุณรู้หรือเปล่าว่าเขาชื่ออะไร"

เซอร์เก้ตอบทีละคำถาม แต่เว้นเรื่องน่าสยดสยองที่เจอกับอิริน่าไป บางทีอาจเพราะรู้ว่าหากตนคิดเรื่องนี้ต่อไปอีกก็คงได้เป็นบ้าเข้าจริงๆ ดังนั้นสติสัมปชัญญะของเขาจึงตั้งใจทำให้ภาพเหล่านั้นพราวเลื่อนไป เขาบอกเพียงว่าระหว่างทางตนเองได้เจอคนที่เหมือนกับคนในทีมทุกกระเป๋าดนี้ หลังจาก

คนคนนั้นถูกฆ่าก็จะลายกลายเป็นกองโคลน

หลี่ชู่ครุ่นคิดก่อนเอ่ย "ต่อจากนี้พวกเราจะข้ามแม่น้ำนี้แล้วไปเผชิญหน้ากับมัน คุณจะไปกับพวกเราหรือเปล่า"

เซอ์เก้ยิ้มเฉือน "ยังไงผมก็กลับไปคนเดียวไม่ได้อยู่แล้ว...แค่บึงน้ำนั่นผมก็ข้ามไปคนเดียวไม่ได้แล้ว"

หลี่ชู่กล่าว "นั่นสินะ" เขากัดเนื้อปลาไปคำใหญ่ เคี้ยวอย่างเอื่อยเฉื่อย "คุณจะไปกับพวกเราก็ได้ แต่ต้องส่งปืนของคุณมา"

เซอ์เก้ล้งเลอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติมากเพราะปืนลูกซองในมือเป็นอุปกรณ์ป้องกันตัวเพียงหนึ่งเดียวของเขา ถ้าเขาให้คนไม่คุ้นเคยทั้งสองคนไปทั้งอย่างนี้...เป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินไปจริงๆ

หลี่ชู่เองก็ไม่ได้เร่ง เพียงรอเขาอยู่อย่างนั้น

ในที่สุดเซอ์เก้ก็ตัดสินใจได้ เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ โยนปืนลูกซองไปให้หลี่ชู่ จากนั้นหลี่ชู่ก็ส่งสายตาให้หลินปั้นชยา แล้วหลินปั้นชยาก็เดินเข้ามาหยิบปืนไป

"โอเค คุณผ่านแล้ว มากินอะไรหน่อยเถอะ" หลี่ชู่กล่าว "และผมก็อยากอ่านสมุดบันทึกของคุณด้วย"

เซอ์เก้ตอบรับพร้อมรอยยิ้มผิดเพื่อน

หลี่ชู่ส่งปลาตัวหนึ่งให้เขาพาลงรับสมุดบันทึกสีดำในมืออีกฝ่ายมา เซอ์เก้กัดอาหารในมืออย่างด้านชา รู้สึกถึงเนื้อปลาร้อนๆ เต็มปาก อาหารรสชาติเยี่ยมเช่นนี้เดิมที่เขาควรจะต้องรู้สึกสุขใจ แต่ความเป็นจริงนั้นแม้แต่จะขยับมุมปากขึ้นยิ้มสักนิดยังรู้สึกว่ายากลำบาก

สมุดบันทึกของเซอ์เก้ก็เป็นภาษารัสเซียเช่นกัน หลี่ชู่อ่านอย่างว่องไว หลังจากอ่านจบก็ตีปไหล่ของเซอ์เก้ เอ่ยประโยคหนึ่งว่า "ลำบากหน่อยนะ"

เซอ์เก้ไม่ได้เอ่ยคำใด ทำเพียงกินของในมือเสียบๆ ต่อไป

หลี่ชู่แปลเรื่องที่เซอ์เก้เขียนบรรยายยให้หลินปั้นชยาฟังเป็นภาษาจีนกล่าวว่ามีความเป็นไปได้สูงที่คนคนนี้จะเป็นคนจริงๆ ตอนนี้อย่างไม่เจอพิรุณอะไรเป็นพิเศษจากตัวเขา จากนั้นก็เล่าเรื่องของอิริน่าโดยสังเขปไปรอบหนึ่ง แม้

เซอร์เก้จะไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้มาก แต่เขาก็ยังปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเต็มที่ โดยเขียนเล่าเรื่องทั้งหมดที่เจอไว้ในสมุดบันทึกอย่างละเอียด

หลินปั้นชยาฟังจบก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจหนุ่มรัสเซียผู้น่าสงสารคนี่ขึ้นมา

เซอร์เก้กินปลาหมด หลี่ซู่ก็บอกแผนการเดินทางวันพรุ่งนี้กับเขาคว่าวๆ พวกเขาจะข้ามแม่น้ำกันก่อน จากนั้นค่อยมุ่งหน้าไปยังบริเวณใจกลางที่ราบลุ่ม

เซอร์เก้ฟังจบก็ไม่ได้ถามอะไร ทำเพียงพยักหน้าตอบรับ

ในที่สุดทีมของเขาก็รวบรวมคนที่กระจัดกระจายมาได้สามคน หลี่ซู่ให้ เซอร์เก้พักผ่อนอย่างสงบหนึ่งคืน เขากับหลินปั้นชยาจะรับหน้าที่ไต่ยามให้ หลังจากที่เขาพักผ่อนเรียบร้อยแล้ว ก็เหมือนจะวางใจเลิกระแวงพวกเขา ไปโดยปริยาย ก่อนจะหาที่เรียบๆ เอนตัวนอนลง จากท่าทางเหนื่อยล้านั้นก็ดูท่า จะไม่ได้พักผ่อนมานานหลายวันแล้ว หลินปั้นชยาที่รับผิดชอบเฝ้าครั้งคืนหลัง เมื่อตื่นขึ้นมาก็เป็นช่วงที่ท้องฟ้ายามค่ำคืนและแสงดาวดวงงามที่สุดพอดี

แม้เขาจะเห็นค่าคืนแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกตื่นตัวกับ ความงดงามของมันอยู่ดี มันเป็นภาพแสนวิจิตรที่หาไม่ได้ในเมืองที่เต็มไปด้วย มลพิษ เขาฟังเสียงเปรี๊ยะๆ ของกองไฟแล้วก็รู้สึกถึงความสงบอย่างที่ไม่เคยรู้สึกรู้มาก่อน

และแล้วพวกเขาก็ผ่านพ้นค่ำคืนอันเงียบสงบ ต้อนรับดวงตะวันที่ทอแสง ยามรุ่งอรุณ

บทที่ 34

ดินแดนแห่งพันธสัญญา (7)

วันนี้ยังคงเป็นวันที่ท้องฟ้าโล่งแจ่มใสเช่นเคย หรือกล่าวได้ว่าตั้งแต่มาถึงที่นี้ ท้องฟ้าก็ไม่มีทีท่าว่าจะมีฝนตกลงมาเลย ทั้งสามจัดเก็บสัมภาระเรียบร้อย แล้วก็กินมื้อเช้าง่ายๆ จากนั้นจึงออกเดินทาง ก่อนอื่นพวกเขาต้องข้ามแม่น้ำที่กว้างใหญ่แต่ก็ไม่ถึงกับลึกสายน้ำให้ไต่ก่อน เมื่อวานตอนหลินปั้นชยาลงไปจับปลาที่สำรวจแม่น้ำนี้ไปบ้างแล้ว จุดที่ลึกที่สุดของแม่น้ำนี้ลึกแค่เขาเท่านั้น สามารถสะพานข้ามกระวี่ที่หลังแล้วลุยน้ำอย่างระมัดระวังได้

หลินปั้นชยามีทักษะการว่ายน้ำดี เขาอาสาเดินนำไปเป็นคนแรก หลี่ชู่เป็นคนถัดมา และเซอร์เก็อยู่รั้งท้าย เขาถอดรองเท้าถุงเท้า ม้วนขากางเกงขึ้น ย่ำไปตามหินเกลี้ยงเรียบลื่นอย่างระมัดระวังจนไปถึงอีกฝั่งของริมแม่น้ำ โบกมือให้พวกหลี่ชู่เป็นเชิงให้พวกเขาข้ามมา

เมื่อฟ้าสว่างหลี่ชู่ก็แต่งตัวครบชุดอีกครั้ง ทั้งผ้าปิดปากและแว่นกันแดด ไม่ขาดเลยสักชิ้นเดียว เขามาถึงอีกฝั่งอย่างปลอดภัยเช่นเดียวกับหลินปั้นชย่า

ตอนนี้เป็นตาของเซอร์เก็แล้ว เขาเป็นคนที่ร่างกายกำยำมากที่สุด ในบรรดาพวกเขาทั้งสาม ตามหลักแล้วการข้ามแม่น้ำซึ่งไม่นับว่าไหลเชี่ยวนี้ ไม่ใช่เรื่องยากลำบากสำหรับเขาเลย ดังนั้นหลินปั้นชย่าและหลี่ชู่จึงไม่ได้เป็นห่วงมากนัก แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็บังเกิด

จู่ๆ เซอร์เก็ที่เดินมาถึงกลางแม่น้ำก็ลื่นไถลล้มลงไปในน้ำทั้งร่าง ระดับน้ำในแม่น้ำไม่ลึก เขาควรลุกขึ้นมาได้ในทันที แต่ใครจะรู้ว่าตั้งแต่เขาร่วงลงน้ำไป

พวกหลินปั่นช่ยกี้ไม่เห็นตัวเขาเลย เห็นเพียงน้ำที่สาตกระเซ็นเพราะการตีน้ำ ตื่นรนอย่างต่อเนื่อง

หลินปั่นช่ยกี้รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลได้ทันที เขากะโจนลงน้ำไป โดยไม่รีรอ และเพียงแค่งไปก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเซอร์เก้ถึงถูกขืนมาไม่ได้ ทำของอีกฝ่ายมีบางสิ่งเหมือนเชือกหนาพันรัดเอาไว้ ที่แรกหลินปั่นช่ยกี้ คิดว่าเป็นวัชพืชใต้น้ำ แต่เมื่อเขาเข้าไปใกล้ก็พบว่ามันเป็นมือของมนุษย์ที่ เรียวยาวราวกับงู แขนของมือเหล่านี้ผุดขึ้นมาจากโคลนตมใต้น้ำราวกับเชือก ยาวเพื่อยึด จู๊ดรี้งเซอร์เก้ไว้อย่างเหนียวแน่น ยึดยุดชายหนุ่มลงไปไม่หยุด เซอร์เก้ตื่นรนจนหมดแรง ฟันฟองอากาศออกจากปากคำใหญ่ดูใกล้จะไม่ไหว แล้วหลินปั่นช่ยกี้คว้ามือเหล่านั้น ดึงกรีซที่รัดไว้ตรงต้นขาออกมา แล้วตัดแขน ที่ยาวเพื่อยึดประดุจงูโดยไม่หยุดยั้ง เเคราะห์ดีที่สิ่งเหล่านี้ถูกจัดการได้โดยเร็ว หลินปั่นช่ยกี้ลากร่างอันหนักอึ้งของเซอร์เก้ พยายามพยุงให้ลอยขึ้นเหนือน้ำ เขาไอโซลกออกมาอย่างรุนแรงหลายครั้ง และตะโกนว่า "รีบ...ช่วยที่...เขาหนัก เกินไปแล้ว..."

หลี่ซูรีบยื่นมือออกไปดึงทั้งสองขึ้นมาตามลำดับ

หลินปั่นช่ยกี้ขื่นผึ่งมากที่นั่งลงกับพื้นหอบหายใจเอ่ยว่า "เซอร์เก้ เป็นยังไง บ้าง"

แน่นอนว่าเซอร์เก้ฟังคำที่เขาพูดไม่ออก ได้แต่พุกกับพื้นสำรอกน้ำออกมา หลายรอบกว่าจะกลับมาเป็นปกติได้ ปากพูดภาษารัสเซียสองสามประโยค ฟังจากน้ำเสียงแล้วเหมือนว่าจะพ้นคำหยาบออกมา

"ที่อยู่ในน้ำนั้นทำไม่ถึงไม่โจมตีพวกเราสองคนล่ะ" หลินปั่นช่ยกี้เอ่ยอย่าง แปลกใจ "หรือเป็นเพราะไม่ชินอาหารต่างถิ่น ชอบกินแต่คนท้องถิ่น?"

หลี่ซูหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "เวลาแบบนี้คุณอย่าเพิ่งเล่นมุกเลย" เขาสนทนากับเซอร์เก้สองสามคำ หลังจากรู้ว่าอีกฝ่ายไม่บาดเจ็บตรงไหนถึงค่อย วางใจ

แม้เซอร์เก้จะรอดมาได้แต่เรื่องยุ่งยากดันไปเกิดกับกระเป๋าสัมภาระของเขา เพราะมันถูกน้ำพัดจมหายไปแล้ว บนตัวเขาเองก็เปียกแฉะ พลอมหนาวพัดมา

หลินปั้นซย่าก็ตัวสั่นงันงก เหยยว่า "เดือนพฤษภาแล้วทำไมถึงยังหนาวขนาดนี้นะ"

"ที่รัก ที่นี่คือรัสเซีย" หลี่ซู่กล่าว "ไปก่อไฟแล้วผึ่งเสื้อผ้าพวกคุณให้แห้งกันก่อนเถอะ อย่าป่วยกันเลย ถ้ากลับไปบอกคนอื่นว่าเพื่อนร่วมทีมตายเพราะเป็นหวัดรุนแรงคงถูกหัวเราะเยาะแน่" เขากล่าวพลางเคลื่อนย้ายร่างกายไปหาไม้ฟืนด้วยความรวดเร็ว แล้วก่อกองไฟขึ้นมา

หลินปั้นซย่าเริ่มผิงไฟอั้งเสื้อของตัวเองอีกรอบ

เมื่อตั้งหลักได้แล้วเซอร์เก้ก็เอ่ยขอขอบคุณออกมา หลินปั้นซย่าจึงโบกมือปิด "คุณระวังตัวหน่อยก็ดีนะ รู้สึกรู้ว่าคุณอับโชคสุดๆ"

หลี่ซู่ช่วยหลินปั้นซย่าแปลคำพูดนี้ เซอร์เก้หันมองแม่น้ำด้านหลังพลางกล่าวว่า "จนถึงตอนนั้นผมถึงแน่ใจได้แล้วว่าพวกคุณสองคนไม่ใช่สัตว์ประหลาดพวกนั้น"

"ฉันทำไมเมื่อวานคุณถึงเอาปืนให้ผมง่าย ๆ ละ" หลี่ซู่ขมวดคิ้ว

"ตายเพราะถูกปืนลูกซองยิงก็ถือว่าเป็นวิธิตายที่ไม่เลวร้ายนัก" เซอร์เก้ยิ้มเจื่อน "อย่างน้อย...ผมก็ไม่อยากกลายเป็นแบบอิรีน่า" นานมาแล้ว เขาเคยสัญญากับอิรีน่าเอาไว้ว่าหากในภารกิจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโชคร้ายกลายเป็นสัตว์ประหลาดน่ากลัวไป เช่นนั้นในฐานะที่เป็นคู่หูก็ห้ามใจอ่อนโดยเด็ดขาด เพราะบางทีตอนนั้นโลกแห่งจิตวิญญาณของคนคนนั้นอาจจะพังทลายไปแล้ว ไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็ขอตายอย่างเป็นสุขจะดีกว่า

เขาทำตามคำสัญญา แต่ในใจกลับหวาดกลัวอย่างยิ่งว่าหากตนเองกลายเป็นแบบนี้ขึ้นมาจะไม่มีใครคอยจับชีวิตให้

หลินปั้นซย่าฟังคำพูดเขาไม่ออก ได้แต่ผิงเสื้อผ้าของตัวเองอยู่ข้างๆ เงียบๆ

หลี่ซู่เห็นว่าบรรยายกาศฝนคลายลงแล้วจึงเอ่ยหยอกล้อกับหลินปั้นซย่า "รู้หรือเปล่าว่าตอนคุณลากเขาขึ้นมาเมื่อกี้ คุณอยู่กับหนูแฮมสเตอร์ตัวเล็กๆ ที่พยายามแบกคุกกี้ชิ้นใหญ่ๆ เลย"

หลินปั้นซย่ามองกล้ำมหน้าห้องที่พอมือให้เห็นได้ต่างๆ ของตนเอง แล้วหันไปมองหน้าอกของเซอร์เก้ที่เต็มไปด้วยขนหน้าอก จิตใจก็ห่อเหี่ยว "ฉันให้

ทำยังไงล่ะ สภาพร่างกายอย่างผมก็แบบนี้แหละ ถึงจะผมไปหน่อยก็ไม่ถึงกับ
ต้องบอกว่าผมเหมือนหนูแฮมสเตอร์ก็ได้มั้ง"

หลี่ซู่หัวเราะว่า

ใช้เวลาช่วงเช้าไปกว่าครึ่ง ในที่สุดเสื้อผ้าของทั้งคู่ก็แห้งสนิท จากนั้น
ทั้งสามจึงออกเดินทางต่อ มุ่งไปยังใจกลางของทุ่งร้าง

เมื่อพวกเขาเข้าไปลึกขึ้นเรื่อยๆ สภาพแวดล้อมโดยรอบก็ยิ่งคล้ายกับ
ภาพในคลิป์วิดีโอของหลี่ซู่ หลินปั้นชยาถามหลี่ซู่หลายครั้งว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
กันแน่ หลี่ซู่ก็เอาแต่ตอบคลุมเครืออย่างขอไปที ทว่าหลินปั้นชย่ายังซักไซ้
ไต่ถามอยู่อย่างนั้น ในที่สุดเขาก็เอ่ยอย่างเหลืออดว่า "ปั้นชยา ที่ไม่บอกคุณ
เพราะมีเหตุผล อาชีพอย่างพวกเรา...ความซึ่สงสัยไม่ใช่ในสิ่งที่ดี ถ้าวันจะ
ถามผมให้ได้ ผมก็ตอบได้แค่ว่าถ้าคุณรู้ความลับอะไรแล้วก็ห้ามพูดมันออกมา
เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นถ้าสิ่งนั้นได้ยินเข้า บางทีอาจจะมึ่สิ่งอื่นอุบัติขึ้นมาก็ได้"

"โอเค" หลินปั้นชยาเห็นว่าให้ตายยังไงเขาก็ไม่ยอมเปิดปากจึงได้แต่
ยอมแพ้

แม้เซอร์เก้จะยืนยันตัวตนกับพวกหลินปั้นชยาว่าต่างฝ่ายต่างเป็นมนุษย์กัน
ไปแล้ว แต่สภาพจิตใจของเขาก็ยังไม่ค่อยดีนัก จิตใจของเขาดูไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
บางครั้งหลี่ซู่พูดอะไรด้วย เขาก็ใจลอยอยู่นานกว่าจะรู้สึกตัวทุกครั้งไป

"คุณไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า" หลี่ซู่ถามเซอร์เก้

"ปะ...เปล่า ผมสบายดี" เซอร์เก้ขานรับอย่างไม่ชัดเจน ใบหน้าก้มต่ำลง
ดูหดหู่วิวชีวิตชีวา เดิมเขาตัวสูงใหญ่ ทว่าตอนนี้กลับให้ความรู้สึกซึมเซาชอบกล
ชายหนุ่มมักจะหันไปมองด้านหลังบ่อยๆ รวากับมีบางสิ่งกำลังตามหลังเขามา
อย่างไรอย่างนั้น

แน่นอนอยู่แล้วว่าหลี่ซู่และหลินปั้นชยาต่างสังเกตได้ถึงความผิดปกตินี้
แต่ตอนนี้พวกเขาอยู่ในทุ่งร้างที่เว้งร้างสุดลูกหูลูกตา หากด้านหลังมีอะไรตามมา
จริงๆ แค่หันหน้าไปก็จะได้เห็นได้ทันที พุ่มไม้เตี้ยเรียดยืนไม่สามารถบดบังร่องรอย
ของผู้ที่ตามมาได้

คืนนั้นหลังจากก่อไฟเสร็จหลี่ซู่ก็เอาลูกเต่าสองลูกที่เหมือนกับของซ่งชิงหัว

ทุกกระเบียดนิ้วออกมา สั่งให้เซอร์เก้ทำการตรวจวัดหนึ่งครั้ง

เมื่อเห็นลูกเต๋าเซอร์เก้กลับลูกสี่ลูกกลิ้งขึ้นมา อันที่จริงหลินปั้นชยาสงสัยมาโดยตลอดว่าทำไมพวกเขาถึงได้คิดว่าการทอยลูกเต๋าเป็นเรื่องใหญ่โตราวกับลูกเต๋าสองลูกตรงหน้านี้น่ากลัวยิ่งกว่าสัตว์ประหลาดเสียอีก โหมวชินซือที่เจอตอนไปหมู่บ้านในภูเขาก็เป็นแบบนี้ ถึงขนาดต้องให้ซิงซิงหัวบังคับเธอถึงจะยินยอมทอยลูกเต๋า

เซอร์เก้จ้องมองลูกเต๋าไม่ยอมยื่นมือออกไป ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง กลืนน้ำลายอย่างห้ามไม่ได้ เขาทอดสายตาคออ่อนวอนให้หลี่ซู่ อย่างไรก็ตามไม่ยอมยื่นมือมารับลูกเต๋านในมือหลี่ซู่ไป

หลี่ซู่เองก็ไม่รีบร้อน รออยู่อย่างนี้เงียบๆ

"ผมน่าจะไม่ได้เป็นอะไร" เซอร์เก้กล่าว "ผมขอไม่ทอย...ได้มั๊ย"

"ทอยเถอะ" หลี่ซู่เอ่ยเสียงอ่อนโยน นิสัยใจคอของเขาดีเยี่ยมมาโดยตลอด แม้จะเป็นเวลาแบบนี้ก็ไม่มีท่าทีบึ้งตึงแต่อย่างใด ออกจะเหมือนสายน้ำในลำธารที่ไหลเอื่อยๆ เสียด้วยซ้ำ เขาเอ่ยน้ำเสียงเจือการปลอบโยน "อย่างน้อยก็ไม่ต้องหลอกตัวเอง"

เซอร์เก้ยิ้มเจื่อนเล็กน้อย สุดท้ายก็ยอมจำนน เขาสะกดมือที่สั่นเทา ยื่นออกไปรับลูกเต๋ามาซ้าๆ จากนั้นสุดหายใจเข้าลึกแล้วโยนลูกเต๋าทิ้งไปบนพื้น มันกลิ้งซุกๆ หมุนไปหลายรอบก่อนหยุดนิ่ง หนึ่งขาหนึ่งดำแบ่งเป็นเจ็ดและหก คะแนนทั้งหมดคือเจ็ดสิบหก นับว่ายังไม่เกินค่าอันตราย

"ฟู่วว..." เมื่อเห็นผลลัพธ์นี้แล้วเซอร์เก้ก็ถอนหายใจยาวเหยียดหนึ่งที มันตึกว่าที่เขาคิดไว้มาก

"ทำไมพวกเขาถึงกลัวกันขนาดนั้นล่ะ" หลินปั้นชยาถามอย่างแปลกใจ "แค่ตรวจสอบสภาพจิตใจของตัวเองนิดหน่อยไม่ใช่หรอ"

หลี่ซู่รวบรวมลูกเต๋าทิ้งอย่างระมัดระวัง เมื่อได้ยินคำถามของหลินปั้นชยาน้ำเสียงที่กล่าวตอบก็ติดละเหยใจเล็กน้อย "ปั้นชยา ไม่ใช่ทุกคนที่จะทิ้งที่ข้อความรู้สึกซ้าเหมือนคุณนะ ปกติแล้วถ้าค่าปนเปื้อนทางจิตใจสูงเกินค่าอันตรายก็จะหมายถึงสิ่งหนึ่ง"

หลินปั้นซย่ากล่าว "อะไร"

"มันหมายความว่าคุณอาจจะวิปลาสไปแล้ว" น้ำเสียงของหลี่ชูเคร่งขรึม "หรือคุณอาจกลายเป็นสิ่งอื่น มันล้วนเป็นอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าความตาย คุณไม่เคยคิดเลยหรือว่าถ้าทุกสิ่งตรงหน้าทั้งหมดเป็นของปลอมจะเป็นเรื่องน่ากลัวขนาดไหน" เขากลั่นกรองคำพูด พยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้หลินปั้นซย่าเข้าใจขึ้นบ้าง "ในบางสถานการณ์ หากคำจิตใจของคุณเกินขีดจำกัดแล้ว เพื่อนร่วมทางของคุณมีสิทธิ์ปลิดชีพคุณได้...คุณไม่ได้อ่านข้อตกลงให้ละเอียดหรือ"

หลินปั้นซย่าสารภาพอย่างตรงไปตรงมา "เอาแต่ดูคำตอบบนแพนกับประกันชีวิตอย่างเดียวเลยครับ"

หลี่ชู "..."

หลินปั้นซย่าหัวเราะแห้งเพื่อคลายความกระอักกระอ่วน "ฮ่าๆ"

หลี่ชูนิ่งเงียบครู่หนึ่ง "ไม่รู้ว่าพูดอะไรไปชั่วขณะ สุดท้ายก็กักฟันพ่นออกมาหนึ่งประโยค "ไอ้เจ้าซิงซิงหลินนี่ควรโดนส่งไปอบรมก็รอบจริงๆ!!"

เซอร์เก้ผ่านการตรวจวัดมาได้แล้วแต่เขาก็ยังดีใจไม่ออกอยู่ดี เขาคิดว่าตัวเองเสียสติไปแล้ว แต่เด็บบนลูกเต๋ากลับบ่งบอกว่าเขายังห่างจากอาการเสียสติอีกระยะหนึ่ง ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้วสิ่งที่เขาเห็นคืออะไรกันแน่ เซอร์เก้เสียวริมฝีปากที่แห้งผาก ตั้งแต่ออกมาจากกริมฝั่งแม่น้ำ เขาก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตามพวกเขาอยู่ สิ่งนั้นมองไม่เห็นรูปร่าง ไม่ได้ยินเสียง แต่เซอร์เก้กลับรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีบางสิ่งกำลังตามพวกเขามา สิ่งนั้นที่หน้าตาเหมือนอิรินาทุกกระเบียดนิ้ว ร่างอ่อนยวบคล้ายจะชอนเร้นตัวเองไว้ในฝุ่นทรายที่มองไม่เห็น คนอื่นๆ ไม่สังเกตถึงมันเลยแม้แต่น้อย หลังจากเซอร์เก้แน่ใจแล้วว่าตนไม่ได้เสียสติ ก็กลับเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิมเสียอย่างนั้น เพราะคนเสียสติคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องคิดไตร่ตรองและจะไม่รู้สึกเจ็บปวดใดๆ แต่เขาในตอนนี้อยู่เหมือนกับถูกวิญญาณตามติดอย่างไรอย่างนั้น วิญญาณที่มองไม่เห็นแต่ไม่ได้ ซ้ำยังมีแค่เขาเท่านั้นที่รู้สึกถึงมันได้

พอกกลางคืนมาเย็มนเยียน อุณหภูมิบนทุ่งหญ้าร้างก็ลดลงอย่างรวดเร็ว

วันนี้หลินปั่นชยาและเซอร์เก้เป็นคนเผ่ายาม หลีชูเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ คนหนึ่ง มาถึงก็เอาต้นหญ้ามาปูเป็นที่นอนนุ่ม ๆ ให้ตัวเอง ล้มตัวลงนอนแล้วหลับปุ๋ยทันที

ตอนนี้เพิ่งสามทุ่มกว่า หลินปั่นชยาที่ต้องเผ่ายามกะหลังรู้สึกว่ามันนอนไม่หลับนิดหน่อยจึงนั่งฟังไฟอยู่ข้างกองไฟกับเซอร์เก้ เขาเห็นเซอร์เก้มีสีหน้าไม่ดี อยากรจะพูดกับอีกฝ่ายสักสองประโยค แต่เนื่องด้วยอุปสรรคทางภาษาจึงได้แต่ใช้ภาษาอังกฤษห่าเหมา* Say กับเขาไปสองประโยค

ภาษาอังกฤษของเซอร์เก้เองก็ไม่ได้ดีนัก แต่เขาก็ยังเต็มใจพูดคุยกับหลินปั่นชยา เพราะอย่างไรเมื่อเทียบกับคนที่แต่งตัวจัดเต็มดูพิลึกพิลั่นอย่างหลีชูแล้ว หลินปั่นชยาดูเหมือนคนธรรมดาตามมาตรฐานของพวกเขามากกว่า แถมนดูแล้วยังเหมือนคนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่ายด้วย

ทั้งสองสนทนากันเป็นระยะ หลินปั่นชยาเก็บเกี่ยวความรู้มาได้ค่อนข้างมาก รู้สึกว่าภาษาอังกฤษราคาห่าเหมาของตนเองแพงขึ้นมาหนึ่งเหมา กลายเป็นหกเหมาแล้ว เห็นได้ชัดว่าเซอร์เก้ไม่รู้เลยว่าตัวเองกลายเป็นคู่มือข้อมูลภาษาอังกฤษของฝ่ายตรงข้ามไปแล้ว ทั้งยังคิดว่าหลินปั่นชยาเป็นคนดี เพราะไม่เพียงแต่ช่วยเหลือตนไว้ ยังพยายามปลอบใจตนอีกด้วย

"คุณนอนก่อนสักหน่อยเถอะ" หลินปั่นชยาคิดว่าเขาสีหน้าไม่ค่อยดี จึงอยากให้เขาพักผ่อนมากหน่อย พลังคิดว่าตนเองนอนเพิ่มอีกนิดให้พ่ะ คืนนี้ไปก็แล้วกัน "ถ้ามีอะไรผมจะเรียกคุณ"

"โอเค" เซอร์เก้ไม่ทำวอดดี เขาเอนกายนอนลงข้างๆ หลีชู ผ่านไปไม่เท่าไร หมดหายใจก็เปลี่ยนเป็นลมสม่ำเสมอ

หลินปั่นชยานั่งเฝ้ากองไฟ ฟังเสียงลมหวีดหวิวเสียดแทงหูท่ามกลางทุ่งหญ้าร้าง ที่นี่ไร้แหล่งกำบังลม ทุกครั้งที่คำคินมาถึงเสียงลมก็ประหนึ่งเสียงร้องให้คร่ำครวญที่พัดวนอยู่เหนือศีรษะพวกเขา บางทีก็มีทัมเบิลวีด** ถูกลมแรงพัดผ่านหน้าผ่านตาเขาแล้วหายวับไป คำว่า 'เปล่าเปลี่ยว' เป็น

* ห่าเหมา ในที่นี้เป็นการเปรียบเปรยถึงสิ่งที่มีค่าน้อย ไม่โดดเด่น

** ทัมเบิลวีด (Tumbleweed) เป็นส่วนโครงสร้างเหนือพื้นดินของพืชผลัดถิ่นหลายชนิด เมื่อโตเต็มที่จนแห้งกรอบแล้วจะแยกออกจากกรรหรือลำต้นและม้วนตัวเนื่องจากแรงลม มีลักษณะเป็นพวงกลมมีหนามกลิ้งไปตามลม

คำบรรยายที่เหมาะสมกับที่แห่งนี้มากที่สุด หลินปั้นขยาคว่าทัมเบลวีดพุ่มหนึ่ง มาใส่กองไฟให้ไฟลุกโชนยิ่งขึ้น เขาแหงนหน้ามองท้องฟ้ายามราตรีอันสว่างไสว เป็นประกาย ไม่นึกเลยว่าตนเองจะได้ลิ้มรสความงามของต่างประเทศจาก วิววิทศน์แบบนี้

ว่าในตอน หลินปั้นขยาก็กำลังเพ่งมองท้องฟ้าอยู่นั่นเอง ดวงดาวที่ยังคงส่องประกายในที่แรกพลันมีตกลง ตอนแรกหลินปั้นขยาคิดว่าเหนือศีรษะตนมีเมฆลอยมา แต่เมื่อเสียงหนึ่งๆ ที่รวมกันอย่างหนาแน่นดังเข้าใตประสาท เขาถึงตระหนักขึ้นมาทันทีว่า...นั่นเป็นเสียงของฝูงแมลง

"หลี่ชู่ เซอร์เก้...รีบตื่นเร็ว!!!" หลินปั้นขยาร้องเสียงดังเมื่อพบว่าสิ่งนี้ผิดปกติ หลี่ชู่ตื่นขึ้นทันที แม้เซอร์เก้จะไม่รู้ว่าหลินปั้นขยาคะโกนว่าอะไร แต่ก็ฟังน้ำเสียงร้อนรนของเขาออก พอคลานลุกจากพื้นแล้วก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้นเร็วๆ

"แมลงเป็นฝูงเลย..." หลินปั้นขย่าเอ่ยอย่างลนลาน "ไม่รู้ว่าคือตัวอะไร รีบลุกเร็ว!"

หลี่ชู่เองก็ได้ยินเสียงหนึ่งๆ ที่ยิบนั่นแล้วเช่นกัน เขาเงยหน้าขึ้นแล้วก็ได้เห็นฝูงแมลงที่คบบังทั่วท้องฟ้า แมลงเหล่านี้แผ่ขยายมาทางพวกเขาอย่างรวดเร็วราวกับพายุทะเลทราย

"บัดซบ มาจากไหนเนี่ย แม่งเอ๊ย อย่างนี้จะหนีทันได้ยังไง!" หลี่ชู่ผู้มากประสบการณ์ประเมินสถานการณ์อย่างฉับไว เมื่อรู้ว่าหากพวกเขาต้องวิ่งแข่งกับฝูงแมลงย่อมวิ่งไม่ทันแน่นอน เขาจึงเอ่ยเสียงดังว่า "เร็วเข้า...เอาเสื้อเอากะเป๋ามาคลุมหัวไว้ หมอบลงกับพื้น ควบคุมลมหายใจไว้..."

หลินปั้นขยารีบปฏิบัติตาม แม้เซอร์เก้จะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นไปชั่วขณะ แต่เพราะสภาพแวดล้อมและการกระทำของหลินปั้นขยาก็ทำให้เขาเข้าใจได้แล้วกว่าครึ่ง เขาทำตามหลี่ชู่ เอาเสื้อตัวเองมาปิดปากปิดจมูกไว้ด้วยเช่นกัน

ในช่วงพริบตา ฝูงแมลงเนืองแน่นก็มาถึงเบื้องหน้าของพวกเขา หลินปั้นขยารู้สึกว่ามีลมแรงพัดโหมผ่านไป ร่างกายราวกับถูกของหนักๆ ทุบ จากนั้นผิวหนังของเขาที่ไผ่ล่อออกมาด้านนอกก็รู้สึกคันคะเยอ ชัดเจนว่าฝูงแมลงส่วนหนึ่งกระทบโดนตัวของเขา

หลี่ซู่รู้ว่าวิธีการของพวกเขาเหมือนการดับไฟที่กำลังไหม้พื้นที่คันเกวียนด้วยน้ำแก้วเดียว ได้แต่ภาวนาให้แมลงพวกนี้ไม่สนใจจะกินเนื้อเป็นอาหารเคราะห์ดีที่หลังจากฝูงแมลงมาถึงแล้ว แม้เขาจะรู้สึกได้ว่ามีอะไรอยู่บนตัว แต่ก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บจากการโดนกัดแทะเลย อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้ว่าแมลงพวกนี้ไม่กินคนจริงๆ

พวกเขาทั้งสามหมอบลงกับพื้น บนตัวปกคลุมไปด้วยแมลงอย่างหนาแน่น บัดนี้หลินปั้นชยาถึงได้เห็นหน้าตาของแมลงพวกนี้ใกล้ๆ เขาไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นผีเสื้อกลางคืนหลายตัวมีทั้งสีดำและสีน้ำตาลเข้ม บนตัวมีลวดลายแปลกๆ เริ่มแรกหลินปั้นชยาคิดว่าพวกมันเป็นเพียงผีเสื้อกลางคืนธรรมดา จนกระทั่งมีตัวหนึ่งบินมาอยู่ตรงหน้าหลินปั้นชยา แม้แสงไฟจะสลัวแต่ในช่วงขณะที่เห็นข้อความคาดหมายหลินปั้นชยาก็มองเห็นลวดลายแปลกๆ บนปีกผีเสื้อได้... ลวดลายพวกนี้มองดูแล้วคล้ายใบหน้าของผู้หญิง เมื่อหลินปั้นชยามองสำรวจโดยละเอียดอีกครั้ง เขากลับรู้สึกวุ่นวายกับใบหน้าคล้ายคลึงกับอิริยาที่เคยเจอหน้ากันครั้งหนึ่งอย่างยิ่ง แต่องคาพยพทั้งห้าบนใบหน้าบิดเบี้ยวไปมาก มองเผินๆ เหมือนกับเธอกำลังอ้าปากกรีดร้องอย่างไรอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน เสียงหึ่งๆ ข้างหูถึงค่อยๆ เบาลง หลินปั้นชยา รู้สึกว่าแรงที่กดทับตัวเขาไว้ก็เบาลงด้วย ด้วยเหตุนี้จึงพยายามลุกขึ้นมาอย่างฝืดเฟื้อ และเห็นว่าฝูงแมลงบินผ่านไปไกลแล้ว เขาเขย่าผีเสื้อกลางคืนบนตัวและเสื่อผ้าให้ร่วงออกไปให้หมด สายตาสอดส่องไปรอบๆ เพื่อหาหลี่ซู่และเซอร์เก้

"แค่ๆ แค่" ไม่ไกลออกไปจากเขานักหลี่ซู่ก็ลุกขึ้นจากพื้นด้วยความลำบากเช่นกัน เขายกมือปิดจมูกและปากพลาจอย่าง "ชยะแยงเป็นบ้า ชยะแยงเป็นบ้าเลย"

หลินปั้นชยาถาม "คุณกลัวแมลงเหรอ"

"ไม่กลัวแมลงแต่กลัวผีเสื้อกลางคืน" เขาสะบัดร่างกายอย่างแรง

"คุณช่วยผมบีตมันออกที่ ชยะแยงชะมัด...แล้วเซอร์เก้ละ"

หลินปั้นชยากล่าว "อยู่นั่นไง"

เขาชี้ไป แต่กลับพบว่าเซอร์เก้ที่ควรจะถูกขังมาแล้วยังคงตัวสั่นงันงก
อยู่บนพื้น หลินปั้นซย่าเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ "เขาเป็นอะไรไปนะ"

"ไม่รู้ ผมจะลองไปถามดู" หลี่ซู่สะบัดผีเสื้อกลางคืนบนตัวออกพลาง
เดินไปหาเซอร์เก้ พอเดินมาถึงข้างกายเซอร์เก้แล้วก็เอ่ยถามเสียงแผ่วว่า
เขาไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า แต่เซอร์เก้กลับไม่ขานตอบ

"เซอร์เก้? ไม่เป็นไรใช่ไหม" หลี่ซู่ก็มลงไปตามไหล่เขาเบาๆ

เซอร์เก้ตัวกระดูกอย่างรุนแรงที่หนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้นช้าๆ บนใบหน้า
ของเขาปกคลุมไปด้วยผีเสื้อกลางคืนอย่างหนาแน่น ไม่มีท่าที่จะบินจากไปเลย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3KaDpfl>